

לקוּטִים וסְפּוּרִים נִפְלְאִים

פרשת פנחס

"השיב את חמתי..." (כה, יא)

פירש הכלי יקר: ... הודיענו הכתוב שבחו של פנחס, אף שהיה בתוך העדה - מקום מסוכן מפני קרובי זמרי, מכל מקום מסר נפשו להצלת ישראל. ונרמז בפסוק "ויקח רמח בידו" היינו ששם כל רמ"ח איבריו בכפו.

סיפר החתם סופר: בתקופת המהרש"א היה רשע עריץ המפורסם ברשעו, ונפטר לבית עולמו. אמרו: ברוך המקום שהרגו.

החברא קדישא עלזו שהרי "באבוד רשעים רינה". אחד מהם אף הגדיל לעשות והכה בשחוק על חוטמו של המת והכל גיחכו.

בלילה הופיע אצלו הנפטר בחלום והזמינו לבוא לדין בפני בית דין של מעלה על שביישו... בתחילה לא שת לבו אך כשחזר החלום ונשנה והרגיש חולשה גדולה מאוד, חשש שקיצו קרב מפני התביעה.

שלח לשאול את המהרש"א מה עליו לעשות? הורה לו המהרש"א שיבוא לישון בחדרו ואם יופיע אצלו המת בחלום הלילה שיעירו משנתו.

בא הנפטר בחלום ומיד החל האיש לזעוק, קם המהרש"א ופנה בשאלה לנפטר: כשיש דין למטה אין דין למעלה! מה יש לך נגדו?

השיבו הנפטר: על שביישני ברבים!

אמר לו המהרש"א: עליך להודות לו כי על ידי כן הפחית מעונשך בעולם הבא, וכי לא הגיע לך ביוש זה על מעשיך?

ענה הנפטר: לא! כי פעם אחת עברתי על גדות הנהר כאשר חצו בו תלמידי הישיבה ולפתע נסחף

אחד בשיבולת הנהר ואבד במצולות. קפצתי אחריו וחילצתי וכיום הוא גדול בישראל ומרביץ תורה, על כן כשהגעתי למרום עשו לי כבוד גדול, וכל התורה והמצוות של אותו תלמיד שהצלתי נזקפים שם גם לזכותי!

השיבו המהרש"א: אם כן, הזהר עתה מהשטן שרוצה לנשל אותך מכל זכויותיך ולנקום בך על כל עוונותיך, שהרי כל זכותך היא שקיימת נפש אחת מישראל, ועתה הוא מסית אותך לאבד אדם זה מהעולם על כל התורה והמצוות שעתיד לעשות. על כן שמע לעצתי והנח לאדם זה, לטובתך...

מאז לא הוסיף עוד הנפטר להטרידו, ואותו אדם נרפא מחולשתו.

(הגדת החת"ס)

"ולא כיליתי את בני ישראל" (כה, יא)

המעשה שלפנינו אירע לפני עשרות שנים.

מחלת הטיפוס התפשטה בארץ באותם ימים, ובנו הצעיר של אחד מראשי הישיבות בליטא, שהגיע ארצה, נדבק מהמחלה.

לא היה מי שיסכים שיתאכסן בביתו אפילו ליום אחד מחמת סכנת ההתדבקות, עד שהגיע לביתו של הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל.

רבי אריה נחלץ מיד לעזרתו במסירות נפש. הוא רץ לבית החולים

שערי צדק, שם הבטיחו לו שיאשפזו למחרת את הבחור, כמו כן ציידו אותו בתרופות לטיפול עד האישפוז.

באותו לילה ששהה החולה בביתו, ביקש רבי אריה מאשתו להעתיק את מיטתה למטבחון שהיה מחוץ לבית. את החולה השכיב במיטתו שלו, ואילו הוא עצמו ישב כל הלילה לידו וטיפל בו במסירות.

לאחר שאושפז והבריא, המשיך רבי אריה לדאוג לו לדירה, לאשה ולפרנסה.

בשמחת נישואיו של אותו בחור שאלוהו המסובים: איך לא חששת שמא תדבק אתה בעצמך במחלה?

הבעל שם טוב הקדוש מגלה סוד נפלא בקשר למשנה המתארת את ההבדל בין תלמידי אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם: לשניהם - יש מהכל!

מדבר בבני אדם כמו בלנו, שמסתכלים על החיים שלהם ולא מבינים מה קורה אצלם. איך זה יכול להיות שמצד אחד הם כל כך טובים ונפלאים, כל כך מצלחים ופעילים - אבל מצד שני יש בהם כל כך הרבה חלשות, כל כך הרבה מקומות אפלים שאין להם משג מאיפה הם צצים.

והאנשים האלה, הם מחפשים מורי דרך שיסבירו להם את הקונפליקט, שיספרו להם איך מכילים את המרפבות הזו.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

והשיב: "שלוחי מצוה אינן ניזוקין".

חזרו ושאלוהו: אם כן, מדוע דאגת שמיטתה של אשתך תוצא מן הבית?

השיב רבי אריה: את זה למדתי מהנהגתו של הגאון רבי דוד טבלי זצ"ל, ומעשה שהיה כך היה: פעם פרצה במינסק מחלת האבעבועות שהיתה אז מחלה קשה ומדבקת.

קראו הרופאים לכל תושבי העיר לבוא אליהם לקבל חיסון מפני המחלה.

מפאת כבודו של רבי דוד הגיע הרופא לביתו כדי לתת לו את החיסון.

אולם רבי דוד תבע ממנו שקודם יתן את החיסון למשרתת שבביתו.

חיפשו אחריה בני הבית ולא מצאוה באותה שעה. דחקו ברבי דוד שיאות להתחסן לפניה, שהרי "חייך קודמין".

ענה על כך רבי דוד: "דווקא משום כך המשרתת קודמת, שכן היא עדיין צעירה לימים ואילו אני כבר זקנתי..."

זו היתה תשובתו של רבי אריה לשאלתם של המסובים... ואידך זיל גמור.

(צדיק יסוד עולם)

"הנני נתן לו את בריתי שלום" (כה, יב)

אמר הקב"ה: בדין הוא שיטול שכרו. (במדבר רבה כא, א)

ויש להבין, מדוע מגיע לו שכר זה בדין?

מבאר רבי בן ציון סנה: מעשה הקנאות לא היה

מתפקידו של פנחס, ויותר מכך - המעשה היה מנוגד לחלוטין לטבעו של פנחס ולמידותיו, כי היה פנחס נכדו של אהרן הכהן, שהיה אוהב שלום ורודף שלום.

משל למה הדבר דומה? נשיא ארה"ב החליט לומר תודה רבה לבוחריו.

הוא ערך מסעות והופעות פומביות בכל מדינות ארצות הברית, פיזר חיוכים ונפנף לשלום לכולם.

פעם אחת הצליחו מחבלים להתקרב לשיירה שלו, ואף ירו בגלגלי הרכב של הנשיא.

אחד משומרי הראש שם נפשו בכפו, קפץ עליהם והרג אותם.

כל כתבי העת בארה"ב היו מלאים בתמונותיו של המאבטח הנועז, והנשיא כתב לו מכתב תודה נרגש.

לאחרי שנסתיימה המהומה, אמר הנשיא: "אני זקוק לשבוע של חופשת סקי, ורק אחר כך אתחיל בעבודה".

הנשיא יצא לדרכו, ומדריך הגלישה היה צמוד אליו. באחד העיקולים יצאו לפתע, מתוך סבך ענפיו של עץ, שני מחבלים, שכיוונו את אקדחיהם אל ראשו של הנשיא.

ללא שהות, חבט המדריך בנשיא, והפיל אותו על הקרקע, וכך הצילו מהכדורים הראשונים שנורו.

מכיוון שמדריך הגלישה ידע לשלוט היטב במגלשיים, הוא סובב את המגלשים כך שפגעו בעוצמה

הראשון, ולאחר מכן בשני. לאחר מאמץ אדיר, הכניע המדריך את שני האוייבים, והציל את חיי הנשיא.

תמונותיו של המדריך מילאו את מודעות הרחוב, והנשיא נתן לו במתנה שני מליון דולר.

שאלו כולם את הנשיא: מה ראית לתת לשני מליון דולר, ואלו לראשון הסתפקת במכתב תודה? אמר להם: "הראשון היה מאבטח, וזה היה תפקידו, השני הוא מדריך סקי, מה לו ולמלחמות?!" זה לא תפקידו, ולכן מגיע לו יותר.

התורה אומרת: "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן" - כהן הוא, בן בנו של אהרן הכהן, שהיה אוהב שלום ורודף שלום, אין לו קשר למעשי קנאות כאלה, אין זה מתפקידו ואין זה באופיו, לכן מגיע לו על המעשה שעשה שכר מיוחד. (לאור הנר)

"תחת אשר קינא לאלוקיו ויכפר על בני ישראל" (כה, יג)

נאמר לי משם קדוש ישראל, ה"ה הרה"ק מו"ה רבי שלמה מקארלין זצלה"ה הי"ד, שאמר בשם המדרש, "בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לאלהיו שיצטרך להיות בכל ברית מילה שבישראל, אמר אליהו, אתה ידעת שאני מקנא לשמך יתברך, הנה אם יהיה הבעל ברית

יש כאלה שבוכרים ללכת לאותו שתום עין, לבלעם הרשע. הם מספרים לו על המרכבות - והוא מלגלג: מה הקשר? למה זה כל כך מרעב? זה דווקא מאוד פשוט: תהיו - אתם! פשוט אתם! מה שעולה בכם באותו הרגע - זה בדיוק מה שאתם! אל תתעצבו על זוטות, אל תתבוננו, אל תכילו מרעביות!

יש רגעים בהם מתחשק לכם להיות נפלאים, להתפייט על העם המפלא, לעשות חסד, להביט בעין טובה? תעשו את זה - עם כל הכוח!

מרגישים רצון להיות אנשים נחמדים? תהיו נחמדים במאה אחוז! תשכחו מכל הרגעים בהם התרגזתם... אתם נפלאים ומיוחדים ונחמדים - וזהו.

מרגישים פתאום צרך עז לכעס? תזרמו עם ההרגשה הזו, זה מה שאתם, אתם כעסנים - ואין לכם דרך לשנות את זה, ואתם גם לא אמורים לנסות לשנות את זה... תתעצבנו, תגידו את כל מה שמדגדג לכם על הלשון!

בבקר אתם יכולים לברך את עם ישראל - ובערב להציע את הרעיונות הכי מרשעים לאויבי ישראל! בבקר אתם יכולים לשאף למות בקדשה וטהרה - ובערב לפל בתאות הכי משנות ובהמיות!

וזה לא סותר, כי זה לא קשור! אתם - מה שעולה בכם באותו הרגע! זוהי האסכולה של בלעם, זוהי צורת ההסתכלות שלו על החיים.

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

חלות) שניים בגולה ואחד בארץ הקדש.

"ברוך ה'" - המשיכה האשה לספר - בעשירותי, בניתי בית כנסת אחד בוילנא ואחד בעיירה אחרת, (הרב מבריסק אמר כי התפלל באותו בית כנסת) והנה עתה קפצה עלי זקנה, יש לי את הסכום המלא - ממון רב, לקיים את המשך הבטחתו - לבנות בית כנסת בירושלים ע"ה"ק, אך כיון שאין מכרים בירושלים באתי לשאול אולי לראש הישיבה יש קשרים בירושלים - ואפקיד את הכסף בידו - והוא כבר יעביר אותנו לתעודתו.

התפלא רבי חיים: לכו הביתה, מה דוחק אותך, אם השאגת אריה בירך אותך, הרי לא תעזבי את העולם עד שתבני שלושה בתי כנסיות, יש לך ביטוח, מה בוער לך? ...! ביטוח מהשאגת אריה.

למשה רבינו היה ביטוח חיים מהקב"ה! - מלחמת מדין. כי הכל יודעים את דברי חז"ל, אילו משה רבינו ע"ה היה

מעוניין לחיות עוד כמה שנים היתה לו יכולת, כי היה בידו משכון "נקום נקמת בני ישראל ואחר תאסף אל עמך" - אינך מת עד שתנקום במדין. לא היה לו ציווי ללכת מיד ולהלחם במדין, והיה ביכולתו לדחות את הנקמה.

עם כל זאת, החליט משה רבינו ע"ה: וכי אתחשב בחיים שלי בשעה זו שנפלה בחלקי מצוה להלחם באלו שהחטיאו את ישראל בפריצות? באותו יום הוא כבר ערך גיוס - לנקום בחטא הפריצות "גדול המחטיאו יותר מן ההורגו!"

משה רבינו ידע להעריך כמה שווה עוד שנת חיים

של גדול כמותו, והבין כי אם ישאר בחיים, עם ישראל יכול להרויח הון רוחני וגשמי רב - חיים נוספים של משה איש האלוקים! אך הפקיר את הכל, ובכך לימד אותנו מהו חטא!

א"כ, מלחמת מדין לימדה אותנו, ראשית כל, מה המשמעות של חטא, ועד היכן מגעת חומרתו של עוון. דבר נוסף היא לימדה אותנו: הגיוס של אותה מלחמה הגיוס שערך משה רבינו היה בו לימוד מיוחד לדורות. (להגיד)

"יפקד ה' איש על העדה" (כו, טז)

בימיו של הכתב סופר מפרשבורג, החלו שועלים לחבל בכרם ישראל, ובהתיימרם לקנא את כבודן של

בעל עבירה, לא אוכל לסבול להיות שם, והבטיחו השי"ת שיכפר להבעל ברית, ואז יהיה ריקן מעבירות. והשיב עוד, אפשר שיהיה המוהל בעל עבירה, הבטיחו השי"ת שיכפר גם לו, השיב עוד, אפשר יהיו הקהל העומדים שם בעלי עבירות ולא אוכל לסבול, הבטיחו השי"ת שיכפר לכל הקהל. כן שמעתי שיצאו הדברים מפיו הק' הנ"ל.

ונראה לי שזה שמרומז בפניחס זה אליהו, "תחת אשר קינא לאלקיו ויכפר על בני ישראל", כי הואיל ומדתו קנאה, והוצרך להיות אצל כל ברית ולא יוכל לסבול, ע"י זה גורם הכפרה לישראל, כי הוצרך ה' יתברך להבטיחו כנ"ל.

א"ה: המקור שפנחס הוא אליהו, הוא מפרקי דרבי אליעזר (פרק כח) "... נגלה לו הקב"ה. אמר לו: "מה לך פה אליהו?" "קנא קנאתי". אמר לו: לעולם אתה מקנא, קנאת בשטים על גלוי עריות, שנאמר: "פנחס בן אלעזר בן

אהרן הכהן", וכאן קנאת, חיך שאין עושין ברית מילה עד שאתה רואה בעיניך."

"צרור את המדינים והכיתם אותם" (כה, יז)

מובא במדרש (במדבר רבה פכ"ב) רבי יהודה אומר אילו היה רוצה משה לחיות כמה שנים היה חי, שאמר לו הקב"ה נקום ואחר תאסף, תלה הכתוב מיתתו במדין, אלא להודיעך שבחו של משה, אמר, בשביל שאחיה יעבב נקמת ישראל, מיד "וידבר משה אל העם לאמר החלצו מאתכם אנשים לצבא" (במדבר לא).

ישנו סיפור מבעל ה"שאגת אריה", שהרב

מבריסק סיפרו כמה פעמים: אשה זקנה נקשה על דלתו של רבי חיים מוואלו'ין ובפיה סיפור ובקשה בצידו: לפני כחמישים שנה התגוררתי בכפר ליד וואלו'ין.

באותם ימים השאגת אריה עבר ממקום למקום (היה זה בימי גלותו) והוא התאכסן בכפר שלנו במשך כחודש חודשיים.

השאגת אריה הקפיד שלא לאכול 'חדש' גם בחוץ לארץ, ולי (לא למנה) היה קמח מהישן ונרתמתי לסייע בידי תלמיד חכם, ולכבוד שבת, בקביעות, הייתי אופה לו שלוש חלות.

כאשר עזב את הכפר, בירך אותי - כי אזכה לעשירות ואזכה מכספי לבנות שלושה בתי כנסיות (כנגד ג')

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי'

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

"ולא תהיה ערת ה' כצאן אשר אין להם רועה" (כו, יז)

תלמיד חכם פקח אחד, נקלע פעם אל קהילה רחוקה ובלתי מוכרת. מפני הנימוס ומדת דרך ארץ, עלה אל ביתו של הרב המקומי כדי לכבדו ולדרוש בשלומו. נכנס האורח בדברי תורה עם הרב, ואגב הכי תהה על קנקנו, ולצערו מצאו בור ועם הארץ, ורחוק אף מיראת שמים.

נאנח האיש ואמר: עכשיו הבנתי את דברי משה רבינו 'ולא תהיה ערת ה' כצאן אשר אין להם רועה'. ביקש משה רבינו מהקב"ה, שלא תהיה ערת ה' כצאן אשר אין' - אשר אדם שהוא בגדר אין, שאין בו לא תורה ולא חכמה, הוא יהיה חלילה הרועה לעדת ה'..."

"את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי" (כח, ב)

אל המגיד רבי אברהם מטריסק היו מגיעים חסידים רבים בכל עת, והוא דאג למאכליהם ביד רחבה.

לעתים התאספו במחיצתו מאות ואלפים, וההוצאות גדלו לאין ערך, עד שהרבי נעשה בעל חוב גדול.

נכנסו אליו כמה מנכבדי הקהל ותמיהו בפניו לשם מה הוא מחלק מאכלים כה רבים לחסידיו, ואחר כך הוא נאלץ לבקש מהם מעות כדי לשלם את חובותיו, והרי טוב יותר לצמצם את ההוצאות ולא יצטרך לשלם החובות.

בתחילה לא השיב הרבי מאומה לדבריהם, אולם לאחר שנכנסו אליו שוב בדבר אמר: הרי בזמן שבית המקדש היה קיים, היה קרבנו של אדם מכפר עליו, ועכשיו שאנו בגלות, שולחנו של אדם מכפר עליו (חגיגה כז, א), וכך מבאר אני את הפסוק "קרבני" - הקרבן שלי, "לחמי לאשי" - הוא על ידי נתינת לחם לאנשים הבאים אלי, ובזה יהיה "ריח ניחוחי" - ויתקבל לרצון לפני ה'..."

נשות ישראל, דרשו להעניק להן זכויות שוות בהנהגת הצבור, וכאז כן עתה מתנהגים הרפורמים מהרסי הדת. אמר עליהם הכתב סופר בהלצה: לא לחנם התפלל משה רבינו "יפקוד ה' איש על העדה" אחר שבאו לפניו בנות צלפחד, משה פחד ובקש מהקב"ה יפקד ה' איש על העדה, שכשראה משה את בנות צלפחד שהן חכמניות שנונות ובעלות לשון, חשש שמא יעלה על לב הדור למנותן בהנהגת הקהל, ולכן הדגיש בתפלתו "יפקוד ה' איש על העדה", איש ולא אשה.

"איש על העדה" (כו, טז)

מסופר על חסידי רייסין שהסתופפו אצל המגיד הגדול ממעזריטש זיע"א, שהתאוננו פעם לפני רבם שהדרך למקומו רחוקה מאד, וקשה להם לבוא אליו בכל עת, ומאידך צר להם להיות זמן כה רב בלי מורה ומנהיג. הוציא המגיד בגד מבגדיו וחגורה ומקל, ואמר להם: קחו את החפצים הללו ותמסרו אותם לאיש ששמו מנדלי שנמצא בוויטעבסק, ובכל זמן שיהיה קשה לכם לבוא אלי, תוכלו להסתופף בצלו.

נסעו החסידים לוויטעבסק והתחילו לחקור ולדרוש היכן גר כאן ר' מנדלי? הרה"ק רבי מנדלי מוויטעבסק עדיין לא נתפרסם.

אמרו אנשי העיר לא נמצא כאן איש כזה, הוסיפו החסידים לחקור ולדרוש, עד אשר פגשו באשה אחת ואמרה להם, רבותי מה תבקשו?

השיבו לה, את ר' מנדלי אנו מבקשים, אמרה להם רבי מענדיל אין כאן, אבל סתם מענדלים נמצאים כאן הרבה, וגם חתני נקרא בשם מנדלי.

הבינו האנשים כי זהו האיש שהם מבקשים, סרו אל ביתה ומצאו את חתנה ומסרו לו את החפצים של המגיד. לקח רבי מענדל את הבגד ולבש אותו, חגר את החגורה ואת המקל אחז בידו, מיד לא הכירוהו האנשים כי לעיניהם נהפך לאיש אחר ופחדו נפל עליהם.

יֵלֵךְ אֶחָד, קֶטֶן וְצָעִיר, יֵצֵא עִם אִמּוֹ לְקִנְיֹת בְּעִיר הַגְדוֹלָה - וּלְפָתַע מֵצָא אֶת עֲצָמוֹ לְבָד. לְבָד, מוֹל בְּלִיל אֲנוּשֵׁי זָר, בְּלִי אִמּוֹ הַדּוֹאֶגֶת. הוּא חָפֵשׁ בְּעֵינָיו אַחֵר הַדְּמוּת הָאוֹהֶבֶת - וְלֹא מֵצָא. אֲמָא! זַעַק בְּבִהְלָה, וּפְרָץ בְּבִכִּי, "אֵיפָה אֶתָּה? עוֹבֶרֶת אֶרֶץ בְּעֵלֶת לֵב רַחוּם רָאֲתָה אֶת הַיֵּלֶד הַבּוֹכָה, וְנִגְשָׁה לְהַצִּיעַ עֲזָרָה. הִיא בִקְשָׁה מִמֶּנּוּ לְהִזְכֵּר בְּמִסְפָּר הַטֵּלְפוֹן שֶׁל אִמּוֹ, וְהוּא, בִּקְשֵׁי רֵב, נִזְכֵּר. שְׁנֵי צִלְצוּלִים - וְהָאֵם עוֹנָה לְשִׁיחָה. הִיא נִשְׁמָעַת דּוֹאֶגֶת - בְּדִיוֹק כְּמוֹ אֲמָא הַמְּחַפֶּשֶׁת אֶת בְּנָהּ הָאֶהוּב. אֵיפָה אֶתָּה, צִדִּיק'ל שְׁלִי? וְהַיֵּלֶד, רַק מַגְבִּיר אֶת בִּכּוֹ: תֵּאֱמִינִי לִי, אֲמָא, אֵינִי לִי מִשָּׁג אֵיפָה אֲנִי - אֲנִי רַק יוֹדֵעַ שְׁאֲנִי מְחַפֵּשׁ אוֹתָךְ. בּוֹאִי לְקַחֵת אוֹתִי מִכָּאן! יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁמְחַפְּשִׁים לְהִבִּין אֵיפָה הֵם נִמְצָאִים, מָה הַמָּקוֹם שֶׁלָּהֶם, הֵם מְחַפְּשִׁים יַצִּיבוֹת, רוֹצִים לְהִסְתַּדֵּר לְבָד. אֲבָל אֲנַחְנוּ, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנַחְנוּ לֹא יוֹדְעִים אֵיפָה אֲנַחְנוּ, אֵינִי לָנוּ מִשָּׁג, הַטֵּלְטְלוֹת שְׁאֲנַחְנוּ עוֹבְרִים, ה'רָגַע בְּשָׁמַיִם - רָגַע בְּתַהוֹם' הַזֶּה, מְבִיאִים אוֹתָנוּ לְבִלְתִּי נִדָּע. לָכֵן, רַק בִּקְשָׁה אַחַת יֵשׁ לָנוּ אֵלֶיךָ: 'טוֹב וּמְטִיב - הַדְּרֵשׁ לָנוּ!' אֶתָּה, שְׂיֹדֵעַ הֵיטֵב אֵיפָה אֲנַחְנוּ - תְּבוֹא אֶתָּה וְתַחפֵּשׁ אוֹתָנוּ, תְּבוֹא אֶתָּה וְתַפְלֵס לָנוּ דֶּרֶךְ בַּחֲזָרָה לְבֵיתְךָ! שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּהֵמוֹן רַחֲמֶיךָ!

(נְקֻדּוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)